

Veni,

vidi,

vici.

Den gamle, rare Lærer med det
hvide Haar og Danebrogsordensbaandet i
Knaptrillet sidder og fortæller sine
Børnebørns Eventyr: Ja, ser I, det
er nu mange, mange Aar siden,
men sandt, det er det; da var der
en Prinsesse, hun var slet ikke
rare, hun var saa graven og vred
aldrig, og kon var hun da heller ikke,

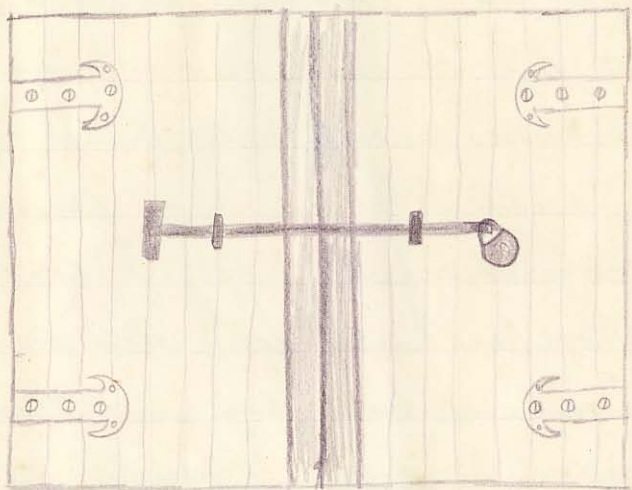
skönt hüm havde et ganske prægt
Ansigt, saa var det alligevel grimt,
naar hüm saa saa vred iid. Herde
Fader, Kongen, var tit ked af,

at hans Datter var saa graven,
men han tænkte, naar hüm bare
kunde blive forelsket, saa vilde
hüm nok blive mild og rar. Han
indbød derfor alle Prinsser til at
besøge sig; men da Prinsessen kom

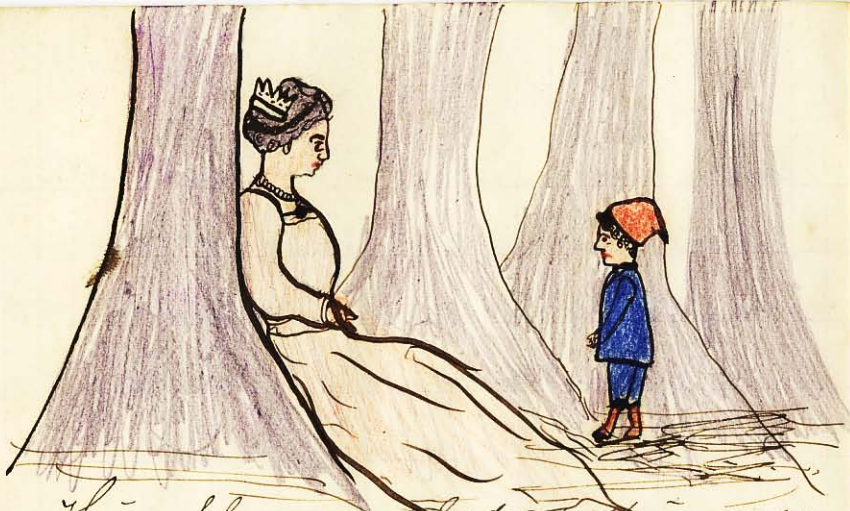
ind til dem, og de begyndte at tale
til hende, svarede hun dem alle
corrigt og meget spydigt. Da de
hørte det, løbte de alle: Nej,
uh ha. Vorherre bevare os fra
at faa et saadant Spektakel at
skættes med hele Livet igennem.
Og alle Prinserne forvandt
skyndsomt fra Støttet. Da
Konzen saa det, blev han saa
ved, at han tog sin Throne af
og smed den i Hovedet paa Prin:
sessen og sagde, at naar hun ikke
kunde opføre sig ordentligt, vil:
de han ikke længer kaldes
hendes Far, saa kunde hun

skribbe af. Da han havde sagt
disse kongelige Ord, blev hun
jaget ud af Stallet og Porten blev
smækket i Laas efter hende.

Hun prøvede paa at komme ind
hun bildede paa Porten,
men ligetmeyer hjalp det; den
var og blev smækket.

Hun var nu saa med, at hun
af bare Arrigskab gav sig til at
løbe, alt hvad hun kunde. Til
sidst kom hun til en stor Skov,
men da var hun ogsaa saa
sæt, at hun ikke kunde gaa
længere, og derfor søgte hun om
og gav sig til at græde, for nu
vidste hun, at hun var ene
og forladt, men lidt efter lidt
blev hun sovning, og endelig
faldt hun i en urolig Søvn.
Da hun vaagnede, sad der en lille
Nisse ved Foden af hende og
passede paa, at ingen vilde
Dyr skulde gøre hende Fortræd.

Him blev saa glad, da him mærkede, at him ikke var ene; men alligevel blev him bange, for tank, om Nissen nu sad der og ventede paa, at him skulde vaagne, for at han saarigtig kunde vare slun ved hende. Derfor gav him sig igen til at græde og tænkte paa, at hvis him ikke havde været saa graven, kunde him nu have ligget hjemme i sin Krog og sovet rolig medens 1000 Soldater passede paa

hende og Plottet. Da den lille Nisse saa,
at hun var vaagen, og at hun gred, spurgte
hun, hvem hun var, og hvorfor hun
gred; hun fortalte da, at hun gred,
fordi hun var ene og var bange for Nissen.
Hun sagde ogsaa at hun var Prinsesse.
"Du skal ikke være bange for mig," sagde
den lille Nisse, "men nu skal jeg se, om
jeg kan hjælpe dig; nu bygger jeg en lille
Hytte her til os to, saa kan du holde
Orden og lave Mad til mig." Det vilde
Prinsessen gerne; og Nissen byggede
da et lille Hus, det var ikke ret stort,
men Prinsessen var saa glad, da det
var færdigt, hun havde troelig hjulpet
Nissen med at bære Sten og Græs.

Him syntes aldrig, him havde vel

saa godt tilpas for. Da Huset var
ferdigt, begynte him at ordne alting
derinde, og saa lavede him Mad. Det
havde him aldrig prøvet for, men Nissen
sagde hende, hvordan det skulde vere, og
saa gik det. Den ene Dag gik hertilige
mit den anden, og Prinsessen var saa
optaget af at gøre rent og lave det hygg-
eligt for Nissen, saa him mærkede
slet ikke, hvor hurtigt Tiden gik, og him
fik slet ikke Tid til at vere gnaven.

Him blev tilbidsk helt mild og rar, og da
Nissen mærkede det, sagde han: "Nu kan
du gaa hjem til din Far og vise ham, hvor
rar du er, saa bliver han nok glad for dig."
Prinsessen var ked af at rejse fra den gode
Nisse, der havde lært hende at være venlig,
og hun bad om at blive. Hanssagde da,
at han rejste ogsaa sin Vej, saa hvis hun
ikke vilde blive alene tilbage, maatte
hun gaa hjem til Slottet. Der var da
ikke andet at gøre, og hun gik gæd-
ende fra den lille Nisse. — Da
hun kom hjem og fortalte sin Far, at
hun var bleven god, og da han mærkede,
det var sandt, blev han saa glad, for
han var alligevel ked af, at han havde

gjætt sin Datter bort; men havde han
jø i et helt Aar slet ikke hørt noget til
hende. Hun kom da til at boden som sæd-
vanlig; men alle mærkede, at hun var
helt forandret, hun sang og lo den hele
Dag, og hun var bleven saa flittig. Nu
var Kongen bange for, at hans Datter
var bleven saa god, at hun slet ikke vil-
de giftes, og derfor bat han hende om at
sige sig en Mand. Det havde hun ikke
noget imod, men hun vilde kun have
en Mand, der havde et helt Kongerige.
Det syntes Kongen ogsaa var rigtig, det
var da bedst at have noget at gifte sig paa.

Dad den lille Nisse hørte, at den skulde

et helt Kongerige til for at vinde Prinsessen,
blev han ked af det, for han vilde nemlig
gerne giftes med hende; nu havde han
løst hende at blive god, nu var han ban-
ge for, at hvis han ikke kunde blive ved
at være hos hende, blev hun igen slæm.
Derfor rejste han ut i den vide Verden for
at søge sig et Kongerige.

Den lille Nisse var meget beskedent,
og den tænkte, at hvis den skulde have
et Kongerige, maatte den søge det hos de

duinmeste Mennesker der fandtes. Nu
havde han hørt noget om et Folk, der hed
Molboer, og han tænkte, at hans Plads maaske
se vere blandt dem. Han rejste da derover,
og Lykken smilede til ham: Den gamle
Konge havde meddødt Regeringen og var
rejt der fra Landet, nu var der altsaa
en Trone ledig til Nissen. Men hvor for-
bavset blev han ikke, da han mærkede,
at Folkene der var meget klogere end andre
Steder, han tænkte da, at andre Folk
havde lavet Molboehistorierne af Misun-
delse, fordi Molboerne var klogere. Nissen
kom sammen med mange af Folkene,
og han syntes saa godt om dem, men
han sagde ikke noget om, at han havde

skuldet paa at blive deres Konge, for han var
som sagt meget beskeden. Da han havde
varet der en Tid, vilde han rejse derfra, og
Folkene fulgte ham til Skibet. Da sagde
de: "Farvel og kom snart igen!" "Ja, det
maad I jo sørge for, hvis Fril have mig
herover", sagde Nissen. Da kom Folkene
til at tænke paa, at de jo kunde
gøre ham til deres Konge, og de bad
ham da derom. Nu blev Nissen
glad og sprang i Land igen, og de
førte ham i Triumf til Kongeslottet.

Nu havde Nissen pindet og vundet
et Kongerige, og han maangledede nu
bare en Kone. Men han vidste ~~at~~,
hvortuun var at finde, og han rejste
da straks hen til Prinsessen for
at spørge, om tuun vilde gifte sig med
ham. Da han spurgte hende derom
og samtidig fortalte hende, at han
var valgt til de Malboers Konge
og residerede i Hovedstaden Esby
i et stort Palads, slog tuun Hæn-
derne sammen af forbavselse og sag-
de: Selvom du ikke havde haft et
Kongerige, vilde jeg alligevel gerne
giftes med dig, for du har lært mig
at blive god og glad og vil vedblive.

de passe paa, at jeg ikke bliver
slent". Nu blev der Fryd og Glæde
over det hele Land. Nissen førte
Prinsessen med sig til sit nye Ta-
lads, og idet han fulgte hende ind,
kom han til at tænke paa, hvor
let alting var gaaet for ham baa-
de med at blive Konge og med at
blive gift, og idet han omfavnede
sin Kone og kyssede hende, udbrød
han:

Veni, vidi, vici.

Det Eventyr syntes den gamle
Lærers Børnebørn godt om, de klap-
pede i Hænderne og ønskede, at

de havde kendt den gode Nisse
og hans først stemme men senere
gode Kone.

1911.

Eger Forlag. Udgivet dette Aar.